

Till Ivan och Dunia

I'm only pronouns, & I am all of them, & I didn't ask for this
You did
I came into your life to change it & it did so & now nothing
will ever change
That, and that's that.
Alone & crowded, unhappy fate, nevertheless
I slip softly into the air
The world's furious song flows through my costume.

Ted Berrigan, *Red Shift*

Ja?

(Vem ropade?)

Nu är jag här.

Nu har jag kommit.

Ingen svarar.

Tystnad, stavar av gult ljus genom dimma.

En fuktig värme, annars inget.

Förbindelsen har uppenbarligen avbrutits, om den någonsin upprättades?

Kanske var det ett misstag? En oregelbundenhet i systemet, även om det förvånar mig att något sådant kan hända.

Nej, jag är säker.

Någon ropade.

Någon bad mig komma, annars skulle jag inte vara här.

Och här är jag ju, nytvättad och med ängens styva grässtrån mellan tårna. Luften är aromatisk och het som i en bastu och svider i näsborrarna när jag andas in.

En bit bort, vid foten av en kulle, står en klunga med unga björkar. Mellan de smala, zebrarandiga stammarna rör sig ett skiftande ljus. Det hoppar in och ut mellan träden, som ljuset från en lykta någon bär med utsträckt arm

tvärs över en innergård. Inom en radie av några meter kring träden är perspektivet förvrängt. Björkarna bågnar hjulbent utåt på mitten för att sedan, högre upp, dras långa och smala. Kronorna håller in mot varandra och dungen påminner på så sätt om ett tempel eller en pagod med skrangliga pelare och ett tätt, grönflimrande tak.

Utan att tveka börjar jag gå, i riktning mot kullen och träden.

Dimman sätts i virvlande rörelse för varje steg jag tar och det dröjer inte länge förrän jag är genomblöt av svett. Koftan klibbar mot mina armar och klänningen kryper upp mellan låren. En vind stryker över ängen och böjer gräset i stora, lata sjok. Jag stannar. Stryker undan håret från pannan och knyter koftan runt midjan. När jag tittar upp är björkarna borta. Det finns överhuvudtaget inga spår efter landskapet från tidigare.

I dess ställe sitter vad jag bäst kan beskriva som ett mäktigt, elastiskt segel utspänt.

Det växer med blickens riktning, utvidgar sig och tar över tomrummet.

Ingenstans är det inte, och nu fyller det upp himlen, eller vad man ska kalla det. Är allt.

Det böljar. Blir slappt och stramas åt, glider tillbaka.

Anblicken av seglet fyller mig med en borrhande längtan, som om det jag ser fram emot är över sedan länge. Jag kliver närmre, böjer nacken bakåt och låter ögonen skrida på dess ändlösa yta, ila fram över det stora vita, innan jag utmattad dimper ner på marken och sitter så, med hakan vilande mot knäna, modfälld. Som en turist som väntar på bussen i ett främmande land.

Underkastad en dunkel tidsplan.

En annan kulturs smidiga uppfattning om tid.

Tiden som en kupol, en skål i ett tempel, som fylls och töms på samma gång.

Eller som en loop.

Inte större än en myra mot det vita i bakgrunden.

Inte större än en myra i relation till en myra i relation till en myra mot bakgrund av det vitas utsträckning.

Men bakom min rygg kräver seglet stumt min uppmärksamhet, att undersökas närmre.

Materialet är av obestämbär karaktär, mattblankt som insidan av en blåmussla, genomskinligt utan att vara transparent. På nära håll anas ett nät av fina, ljusröda ådror; det är alltså en sorts hinna?

Vävnadslik och ömtålig.

Vad den är *vacker*.

Kan man tillåta sig att, alldeles försiktigt ...

Bara med toppen av –

Åh!

Den är kall och fuktig av kondensvattnet.

Ytan känns levande mot huden som en nyfångad skädda.

Efteråt surrar det i fingrarna, men det syns inget. Inga märken, ingen rodnad. Först nu lägger jag märke till ljudet: ett lågt elektriskt knastrande. Jag lutar mig fram och vänder mitt bra öra ditåt. Jo. Det kommer utan tvekan från den. *Pop rizzz pop pop popopop*, låter den. *Rizzz ... pop ... rizzz*. Tinningarnas hårstrån vädrar som känselspröt i luften. Jag tar ett steg bakåt, varpå de snabbt lägger sig ner.

Mina fingrar har lämnat ett märke.

På stället där huden har rört vid hinnan har daggen

gnidits av och där under är materialet klart som fönsterglas. Ådrorna tecknar sig tydligt i trådtunna, röda förgreningar.

Rizz ... Pop! RZZZZZZZZZ, låter det när jag pickar med fingret på det genomskinliga stället.

Såja, viskar jag, lugn, lugn.

Och det är verkligen som om strömmen drar sig undan. Kvar finns bara ett behagligt pirrande mot min hud. Jag gnider tills jag har blottlagt ett område lika stort som en tårtassiett och lutar mig framåt.

Mörker.

Stilla och tätt.

Det finns inget att se; men sedan händer det något längst ut till höger: en puls, rörliga trådar av ljus som vrider sig och bildar figurer.

Enkla cirklar och streck till att börja med, men snabbt mer komplexa. Bilderna bubblar upp och dras ut, blir långa, för att med en smäll rinna samman till en silvrig kula. Kulan hänger i mörkret, vibrerar lite, innan den smälter utåt och fyller rummet med ett rött sken, från vilket skepnaderna framkallas en efter en. Flyktiga, färglösa väsen som tycks vara långt borta och under vatten, tills allt hittar sin form, klickar och vrider ett varv. Linsen ställer in skärpan – och där står en kvinna på en dörrmatta, i färd med att säga hejdå till någon. Hennes öron sticker fram genom det korta håret. Den andra säger något, men kvinnan hör det inte, hon är redan på väg nedför trapporna och ut på gatan. På grannhusets ytterdörr hänger en krans av konstgjorda blommor: blå, påskgula och skära rosor. Hon huttrar, skakar loss solglasögonen ur håret och börjar gå. Kvinnan har uppenbarligen bråttom, hon skyn-dar fram och uppför en brant gata, följer en rad solvarma

bilar med hårda steg, för att till slut stanna upp vid en sandfärgad Ford som står parkerad i skuggan av en palm. Hon kliver in och drar luvtröjan över huvudet, armarna är bruna och seniga som en cirkusartists, sedan sticker hon nyckeln i tändningen och backar i hög hastighet ut från sin plats. Vänder bilen och svänger in på boulevarden.

Hon flackar.

Bilden av kvinnan som kör blandas med andra bilder. Som målade skivor av glas som skjuts in över skivor av glas, upplysta nedifrån av en stark glödlampa. Snabbare och snabbare går det och snart är det omöjligt att hålla fast de enskilda motiven i mer än ett fåtal sekunder åt gången. Ett vattenfall av bilder, en besatt karusell. Ljus och färger slingrar sig in och ut mellan varandra.

Jag trycker ansiktet djupare in i den mjuka, kalla rutan, och långsamt saktar projektorn ner, tills den landar på kvinnan igen med ett torrt klick.

Hon är sfinxlik bakom de mörka glasögonen, fast i trafiken. Det stör henne, det ser man på sättet hon vrider på sin ring. Runt runt på långfingret. Ametisten kastar flikar av ljus mot bilens tak. På vänster handled har hon tatuerat en hoprullad orm och när hon lutar sig fram efter något i handskfacket känner jag, med en stöt genom kroppen, igen min äldsta dotter. Det är, trots solglasögonen och hårets färg, ingen tvekan.

Nu blir det grönt, men det är i svängfilen och vi miss-tog oss båda två. Hon blåser ut luft genom näsan, slår musikens rytm mot ratten med kanten av tummen.

Sedan rör de sig äntligen framför henne, låret spänns när hon trycker på gasen.

Hör du mig?

Hon tittar rakt framför sig, på vägen, bilen framför henne. Lyktorna är bleka i eftermiddagssolen, himlen över staden matt som ett brustet öga, och nu minns jag allt i en kväljande våg. Minnets påle genom hjärtat.

Det var tre allt som allt.

Två stora flickor och en pojke med rufsiga lockar.

Och jag var deras mamma.

Lottemor.

Längs bildens kant bågnar och svartnar det, som om någon håller en tändarlåga nära ytan. Horisonten dallrar som späck och husens pillerfärgade fasader klappar ihop en efter en. Palmer, som har susat i vinden, håller bladen stilla och sedan, utan att ge något tecken, kränger himlen sig in över och sluter sig kring landskapet som en hand runt en sten.

Det spröda ljudet av en klocka kallar mig tillbaka.

Jag sätter mig upp.

Omkring mig är allt som förut.

Dimman.

Värmen. Hinnans lugna andedräkt ett par meter från mina fötter.

Har det gått tid?

Inte mycket.

Inte mycket tid.

Klänningen har glidit upp och avslöjar två ojämna lår.

Jag reser mig, borstar bort löst gräs från armarna och benen och får i samma rörelse syn på det:

Där jag har gnidit har hinnan fått en osund färg. Ådrornas teckningar har blivit mörkbruna, på vissa ställen svarta.

Jag sträcker mekaniskt på mig, räknar med att stöta på en myndighet.

Avslöjandet.

Att bli bortförd.

Under stränga blickar som säger mig att jag borde veta bättre, men det kommer ingen.

Inget händer.

Vilken konstig spricka eller blind vinkel är det jag har kilat in mig i?

Oavsett vad så är det en jäkla röra.

Den fuktiga värmen har ångat upp det förflutnas kuvert och spritt ut innehållet omkring mig.

Jag känner mig sjösjuk.

Överlistad och genomblöt.

Jag vill ge mig till känna och ställa saker till rätta. Komma med en uppriktig ursäkt och be om att få bli befriad från den här kroppen igen så snabbt som möjligt. Jag hade glömt allt om inkarnationens astronomiska tyngd, känslan av en järnstämpel som trycks ner och samlar det virvlande fria i en tät kaka under sig, hjärnan som naglas fast vid fötterna av vibrerande strängar som minnet genast börjar spela sina örhängen på.

Ge mig till känna. Bra.

Men var? Och till vem?

Jag kniper ihop ögonen. Genom dimman är ängen en dammig, violett yta. Det finns ingen horisont, ingen känsla av slut. Allting är jämnt, allting tiger.

Jag känner igen staden med detsamma, från filmerna antar jag, jag har aldrig själv varit i USA. Hon hade blivit mycket smal och var inte längre helt ung.

Det betyder att pojken har blivit man och den mel-
lersta för länge sedan en vuxen kvinna.

Om de nu –

Men varför skulle de inte det?

Släpp det! Skaka på dig, som Trille gjorde när hon kom
upp på stranden. (Sandkorn och droppar av havsvatten
stod i en stålfärgad gloria runt henne.)

Nyfikenheten kräver ingenting för att växa, vad gäller
beskedlighet enbart överträffad av krasse.

Frågorna ligger på tungan som körsbärskärnor.

Svälj dem. En efter en.

Med ryggen mot hinnan börjar jag gå, rakt ut och med
bestämda steg. Efter en stund stannar jag och lyfter hän-
derna mot munnen.

Hallå?

Min röst landar som en sko ett par meter framför mig
och ingen svarar.

Klockan har återvänt . . . nej, vänta, jag känner igen
det där ljudet! Det är inte alls någon klocka, utan ljudet
av billiga metallarmband som kanar nedför en arm och
slår mot varandra.

Jag snurrar runt och där, inte ens två meter bort och
klädd i den eviga skinnjackan, sitter min exman och ler
sitt getabocksleende, som om det inte har gått liv och en
obestämbär mängd död sedan vi sågs senast.

Du kom för sent, det är inte precis likt dig.

Troels! säger jag och efter alla dessa år låter hans namn
fortfarande som en anklagelse i min mun.